

**Remiss av SOU 2020:60 Det skatterättsliga företrädaransvaret – en översyn
Diarienummer: Fi2020/04365**

Srf konsulternas förbund (tidigare Sveriges Redovisningskonsulters Förbund, SRF) har beretts tillfälle att lämna synpunkter på ovanstående förslag till föreskrifter.

Srf konsulternas förbund

Srf konsulterna är Sveriges ledande branschorganisation inom redovisning och lön.

Srf konsulterna grundades 1936 och verkar för en sund branschutveckling med fokus på nytta för företag och samhälle genom att skapa hög kvalitet i företagens redovisning.

Srf konsulterna erbjuder professionell utveckling via auktorisation, branschstandards, information och ett stort utbud av utbildningar inom redovisning, skatt och juridik.

Srf konsulterna har ca 5 000 medlemmar, varav ca 3 300 är Auktoriserade Redovisningskonsulter och Auktoriserade Lönekonsulter, som hjälper 330 000 företag med ekonomiadministration och rådgivning.

Den som är auktoriserad konsult står under tillsyn och kvalitetskontroll från Srf konsulterna.

Auktorisationen är en kvalitetsstämpel som står för hög kompetens, erfarenhet och affärsnytta. Genom auktorisationen tydliggörs kvalitetssäkrade redovisnings- och lönetjänster till nytta för företagen.

Läs mer på www.srfkonsult.se

Remissvar:

Srf konsulterna tillstyrker förslaget om att det införs en rådrumsregel i 59 kap. 15 § a SFL som ger företrädaren ett rådrum på två månader.

Srf konsulterna är vidare positiva till att det införs i ett nytt stycke i 59 kap. 13 § SFL som anger vad som särskilt ska beaktas vid en prövning om en företrädare anses ha agerat grovt oaktsamt. Däremot delar Srf konsulterna inte utredningens förslag vilka omständigheter som bör anges i lagtexten som särskilt viktiga att beakta. Det som framförs i förslaget är omständigheter som företrädesvis syftar till att staten och andra borgenärer på kort sikt inte ska lida skada och därmed blir syftet att livskraftiga företag inte ska avvecklas i onödan helt underordnat. Lagförslaget beaktar inte heller att det alltid är förenat med en ekonomisk risk att driva företag och att det är företrädaren som ofta tar den största ekonomiska risken.

Det som särskilt bör beaktas vid en prövning om företrädaren varit grovt oaktsam är enligt Srf konsulterna först och främst om staten missgynnats som borgenär i förhållande till andra borgenärer. Har staten inte missgynnats anser Srf konsulterna att det är orimligt att den i stället ska gynnas i förhållande till andra borgenärer. Det som vidare bör framföras som viktigt att beakta är hur den fortsatta verksamheten har bedrivits och finansierats. Slutligen bör det beaktas om åtgärder vidtagits som syftar till att företaget ska överleva på sikt.

En viktig fördel med att dessa tre omständigheter ska ges en särskild tyngd är att de är lätta att påvisa och kontrollera. Det torde leda till att det blir en mer rättssäker prövning. Att däremot, som utredningen föreslår, pröva vad en företrädare borde ha insett kan sannolikt aldrig bli rättssäkert. Med en sådan bedömningsgrund är risken överhängande att företrädarna möts av svepande beslutsmotiveringar utifrån lagtexten, utan någon angiven grund varför företrädaren borde ha förstått att det var uppenbart att företaget inte gick att rädda.

Srf konsulterna är positiva till att det i 59 kap. 15 § SFL anges vad som särskilt ska beaktas vid en prövning om det finns skäl för befrielse från betalningsskyldighet. Det finns dock ytterligare omständigheter som särskilt bör beaktas. De behöver nödvändigtvis inte komma till uttryck i lagen utan kan uttryckas i författningskommentaren.

Enligt Srf konsulterna är det orimligt att samma regler för företrädaransvar ska gälla för skatt och avgifter som beslutats genom omprövning. En felaktig bedömning av en skatteregel under en längre tidsperiod kan få helt förödande och oproportionerliga ekonomiska konsekvenser för den enskilde. Endast medvetet skatteundandragande bör därför omfattas, t.ex. medvetet undanhållande av inkomster. Ett alternativ är att rådrumsperioden på två månader börja löpa från det skatterna och avgifterna beslutats enligt omprövningsbeslutet.

Avslutningsvis vill Srf konsulterna framföra att det är av största vikt att syftet med företrädaransvaret tydliggörs, så att lagstiftningen också kan utformas och tillämpas därefter. I utredning anges syftet ytterst kortfattat i avsnitt 3.2. Enligt Srf konsulternas uppfattning är huvudsyftet att förhindra att staten missgynnats som borgenär. Ett sådant syfte måste också uppfattas som fullt rimligt. Är i stället syftet att staten, dvs. den ekonomisk starkaste parten, ska gynnas som borgenär bör det tydligt framgå. Ett sådant syfte kan dock Srf konsulterna inte ställa sig bakom.

1. Rådsumsregeln

Det är positivt att det i en ny bestämmelse i 59 kap. 15 § a SFL föreslås en rådsumsregel på två månader. En period på två månader, där företrädarna är skyddade för personligt ansvar, är dock inte alltid tillräckligt för att rädda ett företag som har betalningsproblem. Därför är det viktigt att bestämmelserna om vad som är grovt oaktsamt får en acceptabel utformning så att livskraftiga företag vågar ta risken att fortsätta driften av verksamheten även efter rådsumsperioden, om likviditetsproblemet kvarstår vid denna tidpunkt.

Rådsumsregeln är särskilt positiv i den bemärkelsen att en företrädare kan få rimlig tid att fundera och diskutera med utomstående om det finns affärsmässiga skäl att fortsätta driften. Företrädaren måste helt enkelt ges tid att överväga om det är värt att driva företaget vidare beaktat den ekonomiska risk som det innebär. Det vill säga, är det värt att driva verksamheten vidare med riskfyllda egna kapitaltillskott eller med risken att någon lön inte kan tas ut under en period? Enligt de i dag gällande bestämmelserna kan en företrädare behöva fatta ett beslut utan någon som helst betänketid. Risken för att beslut fattas på felaktiga grunder är därför stor.

Rådsumsregeln är också viktig ur det perspektivet att ingen, eller kanske endast ett fåtal, av okunskap eller av misstag ska behöva drabbas av företrädaransvar. För att rådsumsregeln ska fungera på bästa sätt är det av största vikt att Skatteverket och Bolagsverket kan lämna relevant information till företrädarna i god tid.

2. Grovt oaktsam

Utredningen föreslår att det införs ett nytt stycke i 59 kap. 13 § SFL som reglerar vad som särskilt ska beaktas vid en prövning om företrädaren varit grovt oaktsam. Det som enligt utredningens förslag särskilt ska beaktas är om

- företrädaren insett eller borde ha insett att den juridiska personen inte skulle kunna fullgöra sin betalningsskyldighet, och
- företrädaren inte har gjort vad som rimligen kan begäras för att skydda var och en av borgenärerna.

Vilken insikt kan det krävas av en företrädare?

Det är det allmänna som ska visa att de subjektiva rekvisiten är uppfyllda, dvs att företrädaren har agerat grovt oaktsamt (prop. 2002/03:128 s. 26). Frågan är hur Skatteverket ska kunna visa att företrädaren borde ha insett att det var utsiktslöst att driva företaget vidare. Ett sådant beslut förutsätter i princip att Skatteverket ska kunna visa att företrädaren varit oförmögen att se in i framtiden.

Det är mycket vanligt att företag under dess livslängd har hamnat i ekonomisk kris vid ett flertal tillfällen, och där verksamheten har drivits vidare med hjälp av kapitaltillskott. Hur ska en företrädare för ett sådant företag kunna inse att just denna gång fanns det inte möjlighet att klara krisen? Man måste också ställa sig frågan hur en företrädare ska kunna se in i framtiden och inse att marknaden för den aktuella produkten eller den allmänna konjunkturen inte kommer utvecklas som förväntat? Eller hur ska företrädaren kunna inse att en leverantör inte kommer att kunna leverera eller att viktiga kunder kommer att välja andra leverantörer eller produkter? Och inte minst, hur kan man kräva att en företrädare som kanske drivit företag i decennier ska inse att hen inte längre har den drivkraft som behövs för att rädda ett företag i kris?

När det gäller vad företrädaren borde ha insett är det särskilt viktigt att fundera över hur detta ska kunna prövas på ett rättssäkert sätt i domstolen. Är det ens möjligt att på ett objektivet sätt pröva vad företrädaren borde ha insett? Det är inte särskilt sannolikt. Risken är därför uppenbar att företrädaransvar kommer att utdömas utifrån det faktum att betalning inte har skett. Sannolikt kommer det inte heller att framföras några grunder för beslutet utan det konstateras bara att: "företrädare borde ha insett att företaget inte skulle kunna betala sina skulder". Det vill säga en bedömning kommer att ske på samma mekaniska sätt som tidigare.

Skydda företagets borgenärer eller hindra avveckling av livskraftiga företag?

Den andra punkten, som enligt utredningen särskilt ska beaktas vid en bedömning om företrädaren varit grovt oaktsam, är om företrädaren har gjort vad som rimligen kan begäras för att skydda var och en av borgenärerna. Bestämmelsen uttrycker med all tydlighet att det viktigaste är att skydda borgenärerna. Med en utgångspunkt att borgenärerna inte får utsättas för någon risk är det svårt att hitta argument för att försöka rädda ett företag med likviditetsproblem, eftersom det alltid är förenat med ett ekonomiskt risktagande att driva företag. Det gäller inte minst ett företag som går med underskott eller har likviditetsproblem.

Ett företag med likviditetsproblem drivs ofta vidare genom oavlönat arbete av företagsledaren kombinerat med egna aktieägartillskott. Inte sällan belånar företagsledaren sin privata bostad för att kunna driva verksamheten vidare. Att det faktiskt är företrädaren som många gånger tar den största risken beaktas över huvud taget inte i lagförslaget. Det är endast borgenärernas perspektiv som är i fokus och av intresse. Syftet att livskraftiga företag inte ska avvecklas synes vara helt underordnat.

Sammanfattande bedömning av utredningens förslag avseende 59 kap. 13 § SFL

Enligt Srf konsulterna är förslaget i 59 kap. 13 § SFL inte tillräckligt rättssäkert. Med den föreslagna utformningen är risken överhängande att bedömningen även fortsättningsvis kommer att ske mekaniskt utifrån det faktiska utfallet och inte utifrån vad företrädaren borde ha insett. Denna farhåga grundar sig på att det i princip är omöjligt att på ett objektivet sätt bedöma vad någon borde ha insett. Problemet kan illustreras med en dom från kammarrätten beslutad så sent som mars 2021 (dom 2021-03-02 Meddelad i Sundsvall Mål nr 2979-20).

I målet framför företrädaren att: "Från den dagen han insåg att bolaget var på obestånd har noll händelser skett i bolaget. Han har endast försökt få betalt för tjänsterna bolaget utförde."

I beslutet framför kammarrätten att: "av utredningen framgår således att ... har fortsatt att driva verksamheten vidare en lång tid efter den första förfallodagen *trots att han borde ha insett att det fanns en betydande risk att bolaget inte skulle kunna fullgöra sina betalningar av skatter och avgifter* (min kursivering). Genom detta agerande har ... förfarit i vart fall grovt oaktsamt och är därmed tillsammans med bolaget skyldig att betala obetalda skatter och avgifter."

För det första kan det konstateras att beslutet inte grundar sig på att staten lidit skada av att verksamheten inte avvecklats omedelbart. Det var således helt underordnat trots att det är syftet med lagstiftningen. Det framförs inte heller att det fanns en risk att statens ersättning skulle ha blivit lägre än vad den hade blivit om verksamheten avvecklats omedelbart. Avgörande var i stället att det fanns en risk att bolaget inte skulle kunna fullgöra sina betalningar av skatter och avgifter. Eftersom det aldrig går att garantera att bolaget kommer kunna fullgöra sina betalningar av skatter och avgifter, så kommer också företrädaransvar i princip alltid att kunna utdömas.

För det andra kan det konstateras att domstolen inte framför någon som helst grund för sin bedömning varför företrädaren ”borde ha insett att det fanns en betydande risk att bolaget inte skulle kunna fullgöra sina betalningar av skatter och avgifter”. Det är knappast förvånande eftersom det i princip är en omöjlig uppgift utifrån de krav på rättssäkerhet som medborgarna kan förvänta sig ska gälla i förvaltningsdomstolen.

Sammanfattningsvis är det Srf konsulternas uppfattning att det som utredningen föreslår, att det i lagtexten ska anges att det särskilt ska beaktas om företrädaren insett eller borde ha insett att den juridiska personen inte skulle kunna fullgöra sin betalningsskyldighet, inte kommer att leda till någon faktisk förändring i bedömningen av företrädaransvaret. Bedömningen av om företrädaren agerat grovt oaktsamt kommer uteslutande att ske utifrån det faktum att betalning inte skett.

En reglering som innebär att det vid en prövning särskilt ska beaktas om företrädaren har gjort vad som rimligen kan begäras för att skydda var och en av borgenärerna innebär att det inte går att framföra några ekonomiska argument för att försöka rädda företag med betalningsproblem, även om framtidsutsikterna ser goda ut. Risken att driva företaget är då för stort varför en bättre lösning är att avveckla företaget och påbörja verksamheten i ett nytt företag.

2.1 Vilka omständigheter bör särskilt beaktas

Det grundläggande syftet med företrädaransvaret, som Srf konsulterna har uppfattat det, är att staten inte ska missgynnas som borgenär. Detta syfte synes dock vara underordnat syftet att statens ställning som borgenär inte får riskeras genom fortsatt drift av verksamheten. I detta avseende har det märkligt nog inte tagits någon hänsyn till att staten vanligtvis inte skulle ha erhållit någon eller endast högst marginell utdelning om verksamheten hade avvecklats omedelbart. Det vill säga bestämmelserna får den märkliga innebörden att statens risk i praktiken minskar om företrädaren väljer att fortsätta driften i stället för att avveckla den samtidigt som lagen uppmanar till avveckling för staten inte ska ta någon risk.

Att staten faktiskt inte missgynnats som borgenär av en fortsatt drift synes helt sakna betydelse vid en prövning av företrädaransvar i förvaltningsdomstolen (se RÅ 2007 ref. 48 och ovan angivna dom från kammarrätten). Det innebär i princip att ett företag alltid bör avveckla verksamheten så fort skatter och avgifter inte kan betalas, eftersom det är närmast omöjligt att driva företag utan ett ekonomiskt risktagande.

Kan en domstol motivera ett utdömt företrädaransvar med att företrädaren borde ha insett att det fanns en betydande risk att bolaget inte skulle kunna fullgöra sina betalningar av skatter och avgifter är det i det närmaste omöjligt att motivera en fortsatt drift, även om möjligheten till överlevnad på sikt bedöms vara goda.

Mot bakgrund av att det inte är möjligt att med rimlig rättssäkerhet pröva den enskildes affärsmässiga bedömning och det inte heller är möjligt att driva en verksamhet utan ekonomiskt risktagande bör utredningen förslag justeras för att bättre uppnå syftet att livskraftiga företag inte ska avvecklas i onödan. De åtgärder som särskilt bör beaktas bör dessutom av rättssäkerhetsskäl vara enkla att påvisa och kontrollera. Men framför allt bör de vara förenliga med reglernas grundläggande syfte.

Enligt Srf konsulterna bör det särskilt beaktas och göras en samlad bedömning utifrån följande omständigheter;

- om staten missgynnats som borgenär
- om åtgärder vidtagits som syftar till att företaget ska överleva på sikt, och
- hur verksamheten finansierats under den period då skatter och avgifter inte betalats

Det torde vara lätt att visa och kontrollera om staten har missgynnats som borgenär. Det kan ske genom att betalningsströmmarna kontrolleras från den dag skatterna och avgifterna förfallit till betalning. Det kan emellertid inträffa att staten missgynnats som borgenär, men endast i mindre omfattning. Detta bör beaktas inom ramen för befrielsereglerna.

Det bör inte heller vara något problem att kontrollera eller visa att det vidtagits åtgärder som syftar till att företaget ska överleva på sikt. Till exempel vilka investeringar eller marknadsföringsåtgärder har företaget gjort, vilka avtal har tecknats eller har verksamheten omstrukturerats? Dessutom torde det vara mycket enkelt att kontrollera det motsatta. Det vill säga det torde inte vara något problem att kontrollera om verksamheten drivits vidare för att på kort sikt gynna företrädarna på borgenärernas bekostnad.

Om den fortsatta driften, helt eller delvis, har finansierats genom kapitaltillskott eller genom att företrädaren arbetat vidare i verksamheten utan lön eller med en lön som är lägre än vanligt, är det en omständighet som talar för att verksamheten bedrivits vidare utifrån en ren affärsässig bedömning. En bedömning som det vore förmätet att tro att en domstol skulle kunna göra bättre. Och hur skulle domstolen kunna motivera att de kan göra en bättre affärsässig bedömning än företrädaren som tagit den ekonomiska risken och kanske drivit företaget under mycket lång tid? Motiveringen skulle i så fall grunda sig på att domstolen anser att företrädaren är oförmögen att förstå och fatta egna beslut. Rimligen borde därför även förvaltningsdomstolen anse att det vore en fördel om frågan kunde avgöras utifrån objektivt mätbara och fastställbara omständigheter i stället för spekulationer vad någon borde ha insett.

Om lagstiftningen inte tar särskild hänsyn till hur verksamheten har bedrivits och finansierats eller godtar en viss finansiell risk kommer skyddet för staten som borgenär att vara överordnat syftet att livskraftiga företag inte avvecklas i onödan. Det enda företagsekonomiska alternativ som kan motiveras är i så fall att verksamheten avvecklas innan skatterna och avgifterna förfaller till betalning för därefter påbörja verksamheten i ett nytt företag utan några skulder. En åtgärd som innebär att staten i normfallet blir helt utan ersättning. Att staten inte är villig att ta någon som helst risk kan alltså leda till att den ekonomiska förlusten blir ännu större.

3. Befrielsereglerna

Det är positivt att det föreslås ett nytt stycke i 59 kap. 15 § SFL där det anges vad som särskilt bör beaktas vid en prövning av om det finns skäl för befrielse.

Enligt Srf konsulterna bör, utöver vad som föreslås bli reglerat, det särskilt beaktas i vad mån staten lidit skada genom att fortsätta driften efter det datum då de obetalda skatter och avgifterna skulle vara betalda. Det är t.ex. inte rimligt att påföra betydande belopp i företrädaransvar om det skulle visa sig att staten missgynnats som borgenär med låga belopp.

Vidare borde det finnas särskilda skäl för befrielse om företrädaren inte har haft någon egen ekonomisk vinning av att fortsätta driften av företaget. Det gäller särskilt om verksamheten drivits vidare utan att någon lön eller annan ersättning utgått från företaget eller verksamheten drivits vidare med egna kapitaltillskott. I förekommande fall kan man med fog påstå att den fortsatta driften har sin grund i affärsmässigt motiverade beslut och att verksamheten inte har drivits vidare med staten som enda risktagande finansiär (se s. 45 i betänkandet om denna grund för företrädaransvar).

4. Skatt och avgifter genom omprövning

De svenska skattereglerna är ofta komplicerade och svårtolkade. Många gånger måste en bedömning ske utifrån omständigheterna i det enskilda fallet. I vissa fall måste det ske en prövning i Högsta förvaltningsdomstolen för att få klarhet i vad som gäller. Hur komplicerade och svårtolkade reglerna kan vara blir särskilt tydligt när underrätten, som har som huvudsaklig arbetsuppgift att tolka lagar, inte gör samma bedömning som Högsta förvaltningsdomstolen. En bestämmelse kan t.o.m. vara så komplicerad att alla tre rättsliga instanser kommer till olika beslut.

Skatteverket har experter som arbetar inom avgränsade skatteområden. Det är ett krav som det uppenbarligen inte går att ställa på ett enskilt företag, eftersom det skulle vara ekonomisk ohållbart. Enligt Srf konsulterna är det emellertid något som det sällan tas någon hänsyn till. Till exempel har det när det gäller möjligheten till befrielse av skattetillägg ställts lika höga krav på den enskilda företagaren som Skatteverkets rättsliga experter. Detta trots att beviskravet för att den oriktiga uppgiften berott på en felbedömning av en regel endast är "antagligt" (51 kap. 1 § SFL).

Enligt Srf konsulterna är det orimligt att förvänta sig att den enskilda företagaren, eller ens dennes redovisningskonsult, ska ha kunskaper motsvarande en skatteexpert på Skatteverket som arbetar inom ett väl avgränsat område. Det måste rimligen finnas utrymme för den enskilde att göra fel på grund av avsaknad av kunskap eller kännedom om alla beskattningsregler utan att riskera företrädaransvar.

Trots att skattereglerna många gånger är komplexa och svåra att tolka behandlas en skatt eller avgift som påförs i efterhand genom omprövning på samma sätt som en skatt eller avgift som företrädaren i förväg har kännedom om och inte kan betala. Detta faktum innebär att en företrädare kan tvingas leva med en ständig risk för företrädaransvar och personlig konkurs. Det är inte rimligt, då vi bör eftersträva ett sunt företagsklimat.

I författningskommentaren anges att: "när omprövningen har sin grund i att den juridiska personen bedöms ha lämnat oriktig uppgift till ledning för beskattningen innebär det normalt sett en omständighet som talar mot befrielse."

Enligt Srf konsulterna är en sådan tillämpning orimlig, eftersom det inte behöver finnas något som helst samband mellan en oriktig uppgift och frågans komplexitet eller hur svårt det är för den enskilde att tolka en bestämmelse. Uppgiften kan bli oriktig bara genom att domstolen gör en annan tolkning än den enskilde. Den lämnade uppgiften kan till och med vara oriktig även om två av Högsta förvaltningsdomstolens fem ledamöter delar den enskildes bedömning av gällande rätt.

Exempel

Ett exempel grundat på domar i förvaltningsdomstolen får illustrera vilka problem enskilda företagare kan ställas inför.

Ett företag tillhandahöll idrottstjänster över internet. Företaget hade, på samma sätt som konkurrerande företag, tagit ut 6 procent i mervärdesskatt. Genom en dom i Högsta förvaltningsdomstolen fastställdes det att mervärdesskatt ska tas ut med 25 procent (HFD 2019 ref. 37). Mervärdesskatt är en skatt som ska belasta den slutliga konsumenten. Av naturliga skäl bör det i detta fall emellertid inte ha varit möjligt att övervältra den påförda skatten på kunderna (konsumenterna). Den beslutade mervärdesskatten torde därför ha blivit en kostnad för företaget och inte för konsumenten.

Kammarrätten har i ett mål under 2020 bedömt att det inte finns skäl för eftergift för den som tolkat den aktuella regeln om vilken skattesats som ska tillämpas fel (Kammarrätten i Göteborg 2020-05-13, Mål nr 592-20). Det kunde alltså inte antas att felet berott på en felbedömning av en regel. Det kan också noteras att rådmannen i förvaltningsrätten framförde att ett aktiebolag var skyldig att hålla sig informerad om vilka skatterättsliga bestämmelser som gäller, ”svenska som EU-rättsliga.”

Utifrån vad som uttryckts i författningskommentaren, att det talar mot befrielse om företrädaren har lämnat en oriktig uppgift, skulle det innebära att företrädaransvar skulle kunna utdömas i en situation som ovan för både beslutad mervärdesskatt och skattetillägg. En feltolkning av en ytterst svårtolkad regel, som dessutom måste tolkas utifrån EU-rätten, kan alltså föranleda personlig konkurs för en enskild företagare. Det kan knappast vara förenligt med ett sunt företagsklimat.

Sammanfattning företrädaransvar genom omprövning

Enlig Srf konsulternas uppfattning är det orimligt att företrädaransvar ska kunna utdömas på skatter och avgifter som påförts genom omprövning på samma sätt som skatter och avgifter som ett företag inte har möjlighet betala. Företrädaransvar bör därför endast kunna påföras om det ”klart framgår” att företaget medvetet lämnat en oriktig uppgift. Det kan t.ex. gälla om inkomster utelämnats eller avdrag gjort för rent fabricerade kostnader. Alternativt ges det även i detta fall ett rådrum på två månader från det skatten fastställdes.

5. Avslutande kommentarer

Det bör uppmärksammas att bestämmelserna om personligt ansvar för bolagets skatter och avgifter har sitt ursprung för över 50 år sedan. Det rimligt att utgå ifrån synen på företag har ändrats sedan dess.

Srf konsulterna kan ställa sig bakom regler som syftar till att staten inte ska missgynnas som borgenär, men står inte bakom ett förslag som innebär att staten ska gynnas som borgenär. Särskilt då staten är den ekonomiskt starkaste parten i förfarandet.

Om en företrädare avvecklar sitt företag innan skatterna och avgifterna förfaller till betalning kommer staten, som borgenär, att tvingas dela på företagets tillgångar med övriga borgenärer. Om det är ett företag som inte kan betala sina skatter och avgifter finns det all anledning att tro att utdelningen i likvidationen eller konkursen blir högst marginell. Driver företrädaren däremot företaget vidare får staten plötsligt rätt till hela sin fordran med bästa möjliga säkerhet, genom företrädarens personliga ansvar. Staten har alltså allt att vinna på att företagaren gör en felaktig bedömning och därmed driver verksamheten vidare samtidigt som lagen uppmanar till avveckling för att skydda staten som borgenär.

Srf konsulterna

Enligt Srf konsulterna är detta inte lätt att förstå. Att detta är syftet med lagstiftningen är inte heller något som tydligt framförts. Är det lagstiftarens uppfattning att staten ska gynnas genom en s.k. gräddfil är det också rimligt att det öppet och klart framgår av lagens förarbete. Det är inte acceptabelt att ett dolt syfte uppnås bakvägen genom rättstillämpningen.

För trovärdigheten och reglernas legitimitet är det därför viktigt att det sker en verklig och tydlig förändring av bestämmelserna som medför en mer företagsvänlig och rättssäker tillämpning.

Roland Sigbladh
Förbundsdirektör
roland.sigbladh@srfkonsult.se

Mats Brockert
Remissansvarig
mats.brockert@srfkonsult.se